

YÖN

HAFTALIK GAZETE

TEFECİ MİLYONERLERİ AÇIKLIYORUZ

BAKIŞ

MİLLET YAPAR!

Cumhuriyet gazetesinin «Millet Yapar» kampanyası bütün yurtda olağanüstü bir coşkunlukla karşılandı. Ve mesele bir gazetenin çerçevesini aştı. Donanma için gemi inşa etme çerçevesini de aştı; başka çeşit bir havaya büründü.

Olay Cumhuriyet gazetesinin becerikli muhabiri Yılmaz Çetiner'in «Amerikan Askeri Yardımının İçyüzü» isimli röportajı ile başladı. Çetiner, rakamlara dayanarak Ege denizinde kuvvet dengesinin bozulduğunu ve Amerika Birleşik Devletlerinin 1954 den beri Türk donanmasına yardımcı kesip Yunan deniz kuvvetlerini desteklediğini açıkladı.

Bu arada şöyle bir durum da ortaya çıkmış bulunuyordu:

Buna karışık Türklerin elinde çıkarma gemisi bir tane bile yoktu.

ÇIKARMA GEMİSİZ ÇIKARMA

Kanlı Noel'den beri yurt içinde ve yurt dışında ikide birde:

— Kıbrıs'a çıkarma yapılacaktır!

Sözleri dalgalanmaktadır. Çıkarma hareketlerine Amerikanın engel olduğu da bilinmektedir. Böyle bir ortam içinde Yılmaz Çetiner'in röportajı daha büyük bir anlam kazanıyordu. Çıkarma gemisiz bir çıkarma hareketinin bedelini düşünen vatandaşlar haklı olarak heyecanlandılar. Ege denizinde Yunan Emperyalizmini teçhiz eden Amerikanın hangi düşünceyle Ege denizindeki kuvvet dengesini bozduğu artık bilinemeyen bir şey değildi. Enosis'in destekçisi Amerika elbette Türkiye'nin elindeki imkânları askerî alanda da Türkiye'ye göre değil, kendi çıkarlarına göre ayarlıyacaktı; Türkiye'nin elindeki Nato silâhlarını yalnız NATO için kullanabileceğini Türkiye'ye ihtar edenler, iktisadî durumumuz yanında millî savunma durumumuzu da kendi görüşlerine uygun biçimde sıkıca başlamışlardı.

İKİ ÖRNEK

Yabancı petrolcülerin avukatı Fethi Celikbas devrinde Amerikalı Mr. Ely'ye bir «Madenler Kanunu tasarısı» hazırlatıldı. 47 küçük daktilo sayfası tutan bu mucizeli tasarıya 650.000 Türk lirası ödendi. Mr. Ely tasarının maksadını açıklayan mektubunda meshur Petrol Kanununu örnek olarak çalıştığını belirtti.

Türkiye'nin millî kaynakları için Washington'daki iş-hanların, da tasarılar hazırlanıyor; Anadolu madenlerinin kaderi Amerikalı iş adamlarının dileklerine uygun kanunlarla yabancıların eline teslim edilmek isteniyordu.

Petrol konusunda gerçekleşen, demir - çelik konusunda gerçekleşen, madenler konusunda da gerçekleştirilmek isteniyordu.

Türkiyeyi petrol sömürgesi gibi kullanmak isteyenler ve bu istekle, rinde başarı kazananlar, madenlerimize de el atmak istiyorlardı.

Bütün bu konularda yabancılar

eliyle ve diliyle telkin edilen fikirler şunlardı:

— Siz kendi kaynaklarınızı kendiniz işletemezsiniz. Sizin ne sermayeniz var, ne uzmanınız var, ne yeteri kadar tecrübeniz var. Bırakınız yabancı sermaye gelsin sizin hesaba, bunları millî kaynaklarınızı değerlendirsin ve işletsin!

Uzun bir süreden beri Türkiye'de bu düşünüş geçerlidir. Türkiye'nin kendi basına hiçbir şey yapamayacağı, hattâ kendi başına yaşayamayacağı çok vatandaşın kafasında yer etmiştir. «Amerika olmasa Türkiye batar, yaşayamaz, kendisini savunamaz; Türkiye ancak yabancıların yardımıyla ayakta durabilir...» inancı ne yazık ki insanlarımızı sarmıştır.

Kökü dışarıda propagandanın uzun süreyle işlediği bu fikirlerin uzun süre millette nasıl bir yığınlık yarattığı elle tutulur ölçülerde görülmektedir.

Petrol konusunda, demir-çelik konusunda, madenler konusunda ve iktisadî kalkınmanın bütün yönlerinde Türk toplumuna telkin edilen bu fikirlerden elbette millî savunma politikası uzak kalamazdı. Böylece Kurtuluş Savaşında ve Atatürkçülük idealinde beliren:

— Türk, öğün, çalış, güven! sözü yavaş yavaş karikatürize edilerek millet kendi varlığının sigortasını Millî Misak sınırları dışında aramaya alıştırdı.

KENDİMİZE DÖNÜŞ!

Türkiye'nin bugünkü çöküntüsünde, boşluğunda, yığınlığında iflâs eden, yalnız «Nurlu ufuk» kompradorları değildir. Onlarla birlikte iflâs eden onların fikirleridir. Kalkınmanın kaynaklarını, direnmenin, yükselmenin, yaşamın desteklerini millî sınırlar dışında arayanlar, artık umutsuz, yenik ve çözüktürler. Millet yavaş yavaş gerçekleri kavrayıyor ve kendisini aldatanların içyüzlerini birer birer öğreniyor. Yaşamak ve yükselmek, bir kelime ile milletçe kalkınmak, ancak milletin kendi iradesinden ve kendi inancından doğacak bir eylemle mümkündür.

Kendimize dönüş bir anlamda 27 Mayıs'tan sonra Atatürkçülük ve

toplumculukla başladı. Gençliğin ve ileri güçlerin öncülük ettiği bu akım, Kıbrıs dâvasının zorladığı bir alanda hızlanmıştır. Türkiye'nin müttefikleri içindeki yalnızlığı, bir anlamda kapitalist dünya içindeki yalnızlığı idi. Bu yalnızlık duygusunun tepkisi, kimini bilinçli ve kimini bilinçsiz olarak ortak duyguların eşğine götürüyordu. «Millet Yapar» kampanyası tam bu sırada kamuoyunun önüne çıkmıştır. Ve toplum psikolojisi bakımından da üstünde dikkatle durulacak bir heyecan dalgasında, aydınını okumuşunu, yazmışını, köylüsünü, kentlisini birleştirmiştir.

Türk milletinin bağımsızlık konusundaki geleneksel bilinci uyanmağa başlamıştır. «Millet Yapar» kampanyasında dile gelen yalnız donanmamızı gemilerle kuşatmak amacından ibaret değildir. Onun sınırlarını aşan bir güven duygusunun doğuşuna tanıklık ediyoruz. Millet yalnız çıkarma gemisini kendisi yapmaz; iktisadî kalkınmasını da kendisi yapar; madenler kanunu tasarısını da kendisi yapar; borcunu de kendisi isletir; petrolünü de kendisi çıkarır!

BİRLESMEME DOĞRU...

1946'dan sonraki yılları hatırlayanlar, Türkiyede aydınlar ile halkın muhalefetin duygu ve düşünce alanında birbirine yakınlaştığını bilirler. Ancak 1950'de başa geçen yönetim, Türk aydınları karşısında daha ilk günlerden başlayarak iflâs barını yitirmişti. Bununla beraber seçmen kalabalığının 1950'den sonraki ibtidarları tuttuğu görülmüştür. Geniş halk kollarına ulaşamayan fikirleriyle, aydınlar, demokrasinin karşısında olmakla itham edilmişlerdir. Az gelişmiş bir toplumun ilkel iktisadî örgütünü ellerinde bulunduran komprador azınlığı da seçmenleri peşlerinde sürüklemek yeteneğini bu süre içinde kaybetmedi. 20 milyonu okuma yazma bilmiyen bir toplumda, aydın denen kişinin halka ulaşması pek zordu ve âdeta mümkün değil gibi görünüyordu.

Son yıllarda durum değişmiştir. Toplumculuk millî bağımsızlık yolundan gayri yerden geçmediğine göre, millî bağımsızlık dâvasının çevresinde halkla aydınların yakınlaşmasına karşı koyacak engeller kolay yıkılacaktır.

Nitekim «Millet Yapar» kampanyasının ortaya koyduğu sonuçlar bu bakımdan da ilgi çekicidir.

Türk milletinin yabancı müdahalelere karşı geleneksel titizliği, yabancı kapitalistlerin millî kaynaklara el koymak için ileri sürdükleri dileklerle çatışacaktır. Kıbrıs dâvasında Yunan emperyalizmini destekleyen Anglo-Amerikanların oyunlarını Anadolu halkının önünde açıklamak çok daha rahat koşullar içinde yürürecektir.

Toplumculuk, biraz gelişmiş ülkede nasıl gerçekleştirilebilir?

Her şeyden önce bağımsızlık ilkesinin katıksız uygulanmasıyla!

Kapitalist emperyalizmin ipoteklerini ve kökü dışarıda kurulusları kaldırmadan milletin kendi kaderi için sıhhatli ve toplumcu kararları cesaretle uygulamasına imkân yoktur.

Ve bağımsızlık şuurunu uyandıracak her davranış toplumculuk açısından olumludur.

Türk milleti muhtaç olduğu silkinisi muhakkak yapacak ve yer yüzünde layık olduğu mevki alacaktır.

Millet olarak yalnız kendi varlığını güvenmevi telkin eden her teşebbüsün yanında olmak gerekir. Hele bu teşebbüs silâhli kuvvetlerin gücüne güç katıyorsa... NATO dışında millî kuvvetler teskilini isteyen akılla; «Millet Yapar» kampanyasının aynı noktada birleşmesi tabiidir.

İkisinde de ortak endişe Türkiye'nin kendi kaderini kendi gücü, ne dayanarak tayin etmesi ve çıkarlarını kendi varlığına güvenererek korumasıdır.

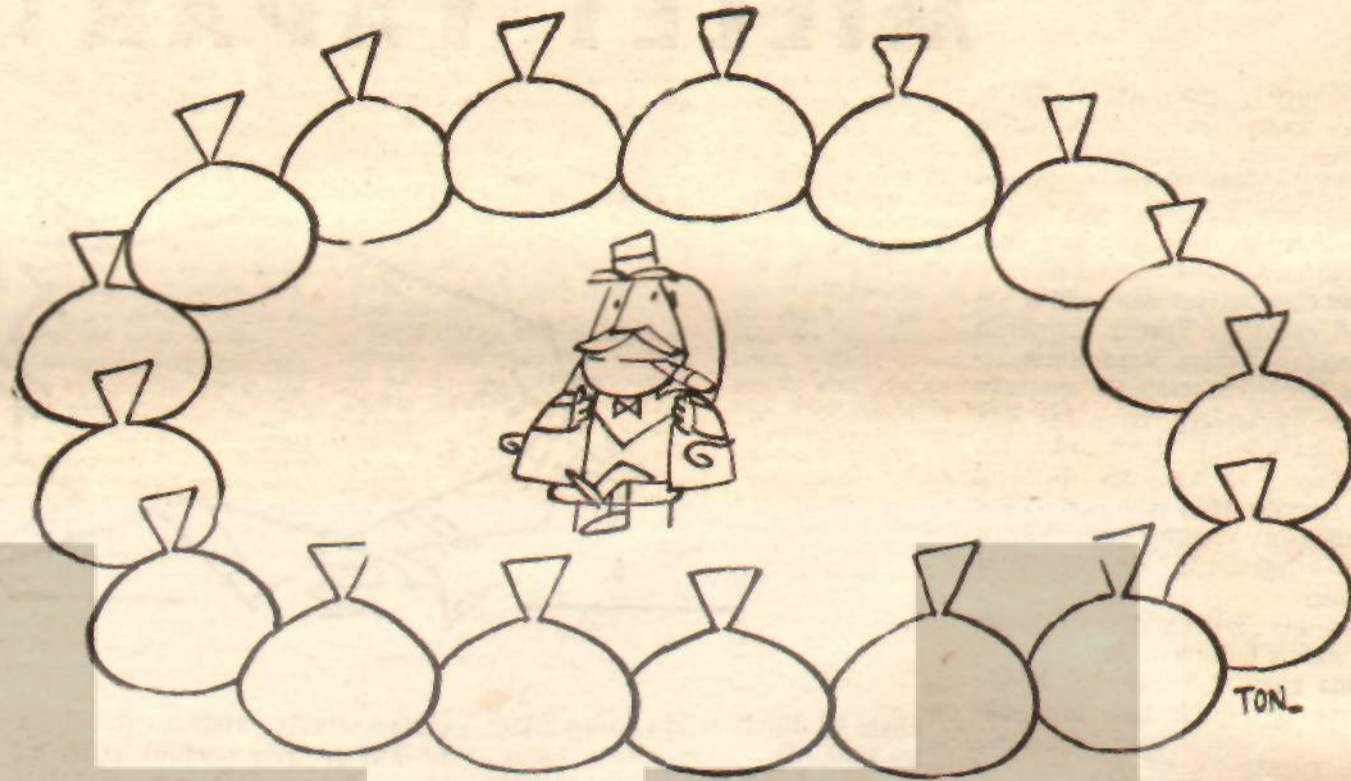
Bu akım, şimdiye kadar politikacıların dilinde vuranmış olan «Sine-i millete dönüş» düşüncesinin gelişmesini sağlayacaktır.

İlhan Selçuk

KORKUNCU BİR TEFECİLİK SOYGUNUNU AÇIKLIYORUZ

Söke'li milyonerler, köylüyü nasıl soyuyorlar ?

Söke, milyoner pamuk ağalarının diyaridir. Söke ovasının yıllık pamuk üretim değeri 120 milyon lirayı bulur. Bunun büyük çoğunluğu, vergi ödemeyen Söke milyonerlerine gider. İrgatların gündelikleri 5-6 liradır. Geçen yıl konan 9 lira asgarî ücreti ağalar ödemezler. Çalışma Müdürü birşey yapamaz. Kanunî ücreti isteyen köylü işsiz kalır. Söke ağaları büyük pamuk kârlarıyla da yetinmezler. Bankalar emirlerindedir. Bankalardan düşük faizle aldıkları kredileri, yüzde 200 faizle fakir çiftçiye verirler. Tefecilik, her yıl on milyonlarca lira tatlı kâr sağlar. Milyonerler yılın büyük bir kısmını İzmirde geçirirler. Görmemiş kalkınma döneminden beri Avrupayı artık kapı komşu yapmışlardır. Ankarada bol sayıda nüfuzlu dostları, akrabaları vardır. Düşünlerine devrin Başbakanını gile getirebilecek itibardadırlar. Ne var ki, 6-7 ay kadar önce bir aksilik oldu. İhbar üzerine Ankaradan gelen hesap uzmanları, tefecilik yoluyula yapılan büyük bir vergi kaçakçılığı olayına el koydular. Nüfuzlu ağalar, başlangıçta pek o kadar telaşlanmadılar. Hesap uzmanlarına nasıl olsa merram anlatabilecekleri inancındaydılar. Hesap uzmanlarını Sökede prensler gibi karşıladılar. Çiftçilere davetler birbirini kovaladı. Ne var ki hesap uzmanları davetleri reddediyorlardı. Bu alışılmadık tutum, halkın uzmanlara güvenini arttırdı. Halk, uzmanların davetlere uyup bir gün şu ağa, başka bir gün öteki ağa ile dışıp kalkacağına ve ağalara «emsalî misilli» râm olacağına inandığı için susmaktaydı. Ama uzmanların ağalardan yana olmadığını gören halk konuşmaya başladı. Bir ne yakın mağdur Söke'li, hesap uzmanlarına tam bir hırsızlık olan tefecilik olaylarını, vergi kaçırmak için kiraladığı yeri yazıncaya verilmiş gibi gösterme hüner-

«İYİDİR BU DÜZEN, ÇIKMAZSA BİR BOZAN»

lerini bir bir anlattılar, ifadelerini inzaladılar. Hele halk incelemelerin ilk ayından sonra, ağaların uzmanlara sağda solda küfre başlaması üzerine iyice açıldı. Ağalar, uzmanların komünist olduğunu yayıyorlardı. Hele azılı bir ağa, uzmanları sindirmek ve yıldırma amacıyla, yüzlerine karşı çamuru yaptırdı: «Sizin servet düşmanı, komünist olduğunuz sağda solda söyleniyor». Aldığı cevap şu oldu: «Vergi kaçakçılığı bir suçtur ve kanun, bu suçun takibine vazifeliler koymuştur. Biz bu takibin görevlisiyiz. Komün-

nistlik de kanunlarımıza göre bir suçtur ve kanun, bunun da takipçilerini tayin etmiştir. Onlar takip eder böyle bir şey varsa... Biz şimdi kendi işimizle, yani şu vergi kaçakçılığı ile meşgul olalım.» Artık mağdur halk ve namuslu hesap uzmanları arasında tam bir güven kurulmuştu. Uzmanlar tefecilik olayını ve vergi kaçakçılığını en kesin delilleriyle tesbit ettiler. Kurtuluş, kolay geldi.

TEFECİLİK NASI YAPILIR?

Yetkililer merceyle şöyle açıkladılar: «Ege mahsullerinin zen-

ginliği doğrudan doğruya tefecilerin eline geçer. Tefecilik Egede almış yürümüşdür. Çukurovada ve fındık üreten Karadeniz illerinde de durum farklı olmasa gerektir. Mekanizma şudur: Ziraat kredileri yetersizdir ve nüfuzlu ağa ve tüccarın elinde toplanmaktadır. Krediyeye muhtaç çiftçinin tefeciye başvurmadan başka çaresi yoktur. Ziraat Bankasının dışındaki bankalar, tüccar kafaletiyile kredi verir. Bundan yararlanan tefeciler, yüzde 200 e kadar faizlerle borç vermektedirler. Yüzdde 40 tan aşığı faiz yoktur. O da insaflarda Genel olarak faiz, yüzde 87 oranında. Söke, 120 milyon liralık pamuk üretir. Ziraat kredi ihtiyacı 50 milyon lira civarındadır. Halbuki bankaların Sökede kredi plâsmanları en kadadıdır. Bu durum karşısında ve bu düzenin gemisini kurtaran kaptan anlayışı içinde tefecilere at oynatmak için verimli bir alan kalmaktadır. Bunlar yıllardır burayı insafsızca sömürmüşler ve Egenin zenginliklerine sahip çıkmışlardır. Tarım üretiminden köylülerin eline toplu para geçen her yerde bu düzen işleyecek ve zenginlikler onu üretinlerin değil, insafsız tefecilerin olacaktır. Tabii ki bu sömürücüler, vergi de ödemiyeceklerdir.»

«Tefeciden faizle para alacak kimse önceden hiç de elverişli olmayan bazı şartları kabul etmek zorunda kalmaktadır. Meselâ 10 bin liralık bir borç için 12 bin liralık bir borç senedi imzalamaktadır. Bu arada piyasadan 10 kuruş aşağısına belli miktar pamuk verineyi taahhüd etmektedir. İlk ağıda ağıktan 2 bin lira borçlanan ve elde ettiği ürünü 10 kuruş eksikğine satan çiftçinin elinde mevsim sonunda hiç bir şey kalmamaktadır. Tek çare yine tefeciye başvurup yeniden faizle para almaktır. Bu fâsit daire için de çiftçinin küçük toprağı gittikçe erimekte ve fizikteki büyük ci sim, küçük cismi çeker kaldesi uyarmca bu topraklar, daha büyük topraklara eklenecektir. Durum tek cümle ile özetlenmek gerekirse, Söke ovasında artık sayıları mahdut kimseler için bereket, çok geniş bir zümre için ise acı ve gözyaşı yağmaktadır.»

Bir orta çiftçi derdini şöyle anlatmaktadır: «Mâruf bir şahıstan aldığım 91 gün vâdeli 20 bin liralık senedimi kırdırmaq için bankaya gittim. Bankanın normal olarak senedi kırmaması gerekirdi. Ama banka bana üçüncü bir şahıs tavsiye etti. Senedimi ancak Söke ağalarından olan bu şahıs kırabilirdi. Banka böylece bîle bîle araya tefeci soktu. Çaresizdim. 20 bin liralık senedi ağaya 15 bin liralığa kırdırtdım. Gerçek şudur ki, bizim alın terimiz başkaları için akmaktadır.»

Demek ki, küçük çiftçiler gibi orta çiftçiler de banka müdürleriyle işbirliği halinde çalışan Söke ağaları ve tüccarlarından şikâyetçidir. Büyük balık, yalnız küçükleri değil ortanca bahkaları dahi yutmakta, kapitalizmin temerküz kanunu en çirkin şekliyle Sökede işlemektedir.

KANUNLAR KİMİN İÇİN?

Bu en aşağılık cinsten soygunun bütün suçlarını tesbite kanunlar imkân vermemektedir! Sömürücülerin işyüzünü ortaya çıkartanları hapse arttırmak için kafa yoranlar, sömürücü tefecilere karşı çok şefkatli davranmışlardır. 218 sayılı kanun, 1963 Şubatına kadar olan bütün tefecilik olaylarını takip dışı bırakmıştır. Keza hileli vergi bakımından da hanis cezalar 1961 yılını sonuna kadar affıdır. Vergi kaçakçılarının para cezalarının yarısı da, 1961 yılı sonuna kadar işlenenler için düşmüştür. Bu bakımdan soygunun pek büyük bir kısmı takipsiz ve cezasız kalmaktadır. Bir de yakasını kusturmak imkân buluna, miyanların mevcudiyeti düşünüldür

ÇETİN ALTAN

İyice görünüyor artık

Bir Çinliye sormuşlar:
— Küçük adamın yükselmesi neye benzer?
— Maymunun ağaca çıkmasına, demiş.
— Niye?
— Yükseldikçe kızı daha çok görünür de ondan.
Ve eklemiştir:
— İnanmazsanız Türkiye'deki acemi siyasilere bakın.

İç niyet

A.P. köylüden, işçiden, küçük esnaftan yana olmadığını onların oyunu istemediğini, sadece ağaları, zenginleri ve patronları tuttuğuna gerekirse onların çıkarı uğruna çalışanlara kursun bile attıracağını ifân ediyor.
Hattâ kendî milletvekilleri bile demeciler veriyorlar:
— Bizim parti büyük bir tüccar kulübüdür.
Güzeel. Olur böyle şeyler demokrasilerde.
Yalnız bir soru geliyor insanın akına:
— Madem tüccar kulübü-

sünüz, kuzum ne alır ne satarsınız ha?

Yalnız ya şöyle cevap verirlerse diye korkuyoruz:
— Menleketin anasını.

Manevi zina

— Bölükbaşı neden bu kadar uğraşiyor radyoyla?
— Millete olan aşkı yüzünden.

— Ne demek yanı?
— Canım bu kadar sevmese milleti, ille de radyoda daha çok konuşacağımı diye tutturup cümle âlemin kafasını zifal gecesinde şaşkın gelince çevirmeye kalkar mı?

Formül

Bir Fransız yazarınas:
— Halk kimî tutacağını bilmiyor, demişler, öğretmek de zor.

Yazar:
— O kadar zor değildir, demiş zenginlere, iş verenciler, ağalara, para babalarına bakmasımı söylersiniz halka. Onlar kime kızıyor, kime sövüyorsa sövülenler ve kızılanlar mutlaka halkın gerçek dostlarıdır.
Tıpkı Türkiye'de olduğu gibi.

Dört tekerlek için

Demirel Şoförler Federasyonu toplantısında:

— Yurt ekonomisi için şoför ve otomun değerleri kat'iyen inkâr edilemez, demiş.

Doğru doğru ya, yalnız yurt ekonomisi için değil, yurt siyaseti için de inkâr edilemez şoförlerle otomun değeri...

Bu kadar adamın bakanlık pesinde koşması alt tarafı onlara sahip olmak için değil mi?

Vaveylanın sebebi

A.P. den istifa eden iki milletvekili:

— Biz daha fazla halkı iffal etmeye vasıfa olamayız, demiş.

Milletvekilleri biraz geç kaldılar galiba. Çünkü iffal işi çoktan bitti, hattâ hami-lelik de sona ermek üzere. Baksanız millet dokuz doğurmaya başladı.

Anlaşıldı

Parlamentoda sorulan sorular ve yapılan yayımlarla Türkiye'nin kiralanmış olduğu iyice ortaya çıktı...

Aman iyi iyi... Çünkü biz memleketi tamamen satıldı zannediyorduk, meğer sadece kiralanmış buna da şükür.

ık devrimiyle yetinmeye razı değildir. Burjuva devrimini, derin bir sosyal devrime dönüştürme yolunda ağırlıklarını hissettirmektedirler.

Kütlelerin baskısı ve kapitalizmin yüz yıllar boyu süren gerilik nedenlerini kaldırmaktaki açzi, burjuvazinin devrimci unsurlarını, komprador burjuvaziden ve toprak ağalarından ayrılarak, kapitalizmin dışında kalkınma yolları aramaya itmektir. Demek ki siyasi bağımsızlığı sağlamak ibaret bir kurtuluş hareketi dahi, amaçma ulaşmak için ekonomik bağımsızlığa yönelmek, yüz yıllar boyu süren gerilik nedenlerini yok etmeğe çalışmak ve kütelerin taleplerini cevaplandırmak zorunda kalmaktadır. Bu sebeptendir ki, millî kurtuluş devrimleri, burjuva demokratik devrimlerinden nitelik bakımından ayrılmaktadır. Millî kurtuluş devrimleri yeni şartlarda ortaya çıkan yeni devrimlerdir: Başlangıçta, sadece siyasi bağımsızlığa yönelmiş anti emperyalist bir devrim, daha sonra kendi mantığı icabı, genel olarak kapitalizme karşı bir devrim hâline gelmektedir. Hayat, millî liderleri ve burjuvazinin devrimci unsurlarını sosyalist olmadıkları hâlde, anti-kapitalist tutum almaya, komprador burjuvaziye ve feodaliteyi tasfiyeye ve sosyalist çözüm yollarına yaklaşmaya zorlamaktadır. Bu tutum, doktriner tercihlerin değil, objektif şartların sonucudur. Ekonomik bağımsızlık yolunda girişilen köklü dönüşümler, burjuvazinin devrimci unsurlarını halk kütlelerine dayanmaya zorlamaktadır. Fakat bu dönüşümler, aynı zamanda halk kütlelerini güçlendirmekte ve bilinçlendirmekte, dolayısıyla antikapitalist eğilimleri güçlendirmektedir.

Böylece, Marksist - Leninistlerin yukarıda sözlünü ettiğimiz modellerinden farklı yollardan, az gelişmiş bir ülkenin sosyalizmin zeminini hazırlama ve daha sonra sosyalizme geçme imkânları ortaya çıkmaktadır.

KAPITALİST OLMAYAN YOL

Sosyalizme gidiş yollarının zenginleşme, çağımızda yeteri kadar güçlü, ya da bilimsel bir işçi sınıfına sahip olmayan ülkelere bile, kapitalizmin boyunduruğundan kurtulma ve kalkınma yoluna girme imkânını getirmiştir. Bu zenginleşme, yirmi beş yıl önce doğru olan fikirlerin etkisiyle, burjuvaziye toptan reddedip kendilerini tecrit etmekten başka sonuca ulaşamayan az gelişmiş ülkeler sosyalistlerine yeni ufuklar açmıştır. Daha önemlisi az gelişmiş bir ülkenin demokratik yoldan sosyalizme ulaşması ihtimali belirmiştir.

Mücadele, «kapitalist olmayan gelişme ve millî demokrasi» programı etrafında yü-

rütülmektedir. Program, Güney Amerika da, Asya'da, Afrika'da bugün girişilen antiemperyalist mücadelelerin esasını teşkil etmektedir. Program, burjuvazinin devrimci unsurları da dahil, bütün antiemperyalist güçleri bir araya getirmektedir.

Bu konuda bir fikir edinebilmek için, bizim bakımımızdan da mânidar bir örnek teşkil eden Hindistandaki antiemperyalist mücadele üzerine biraz duralım: Hindistan'da bugün burjuva bir hükümet iktidardadır. İktidardaki Kongre Partisi, sol ve sağ güçleri sinesinde barındıran büyük bir teşekküldür. Zaman zaman sert ve kanlı antidemokratik metodlara başvurulmakla beraber, Hindistan'da parlamenter sistem alışılmış şekliyle uygulanmaktadır. Tamamen emperyalizmin emrinde olan sağcı Swatantra Partisi ve diğer çeşitli partiler muhalefettedir. Bu ülkede oldukça gelişmiş bir kapitalizm, bol miktarda yabancı sermaye ve kökü dışarıda güçlü bir burjuvazi mevcuttur. Hükümet sosyalizme yönelme iddialarına ve bir kalkınma planına rağmen, kütlelerin artan ıstırapı pehasına yabancı sermayeyi ve kökü dışarıda burjuvaziye güçlendiren bir ekonomi politikası izlemektedir. Hindistan'da sol kuvvetler bu durumda, hemen iktidara gelme çabası yerine, Hükümetin iyice sağa kaymasını önlemek amacıyla, kökü dışarıda burjuvaziye tecrit ve tasfiyeye önem vermişlerdir. Mücadele, kapitalist olmayan yoldan bağımsız bir millî ekonomi kurma, hükümetin yapısında ve politikasında bu yola gitmek için gerekli değişiklikleri sağlama amacını gütmektedir.

Ortaya konan program ana hatlarıyla şudur:

- Tekelci kapitalizmin gelişmesini önlemek,
- Yabancı sermayenin ekonomiyi kontrolüne son vermek,
- Yabancı tekelere bağımlılıktan kurtarılmış ve demokratik işlemesi sağlanmış bir devlet sektörünün genişletilmesi ve güçlendirilmesi,
- Devlet sektörünün, millî ve bağımsız bir ekonomi ve sanayi yaratma yolunda güçlü bir araç olarak kullanılması,
- Yerli tekelci grupların büyümesinin durdurulması ve bunların ekonomik güçlerinin kırılması,
- Büyük arazi sahiplerinin ve derebeylik kalıntılarının iktidarına son verilmesi,
- Köylü yararına köklü bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi ve tarımın, tefeci ile ticarî ve banker sermayenin baskısından kurtarılması.

Program, köklü dönüşümler yoluyla tarım ve sanayide üretim güçlerine serbest gelişme yolunu açmak, hızlı bir kalkınma

sağlamak ve demokratik reformlarla çalışanların hayat seviyesini yükseltmek amacındadır.

Program, kapitalist olmayan yolu seçmiştir, fakat antikapitalist değildir. Zira bütün kapitalist ilişkileri kaldırmaya yönelmemiştir. Tekelci olmayan bir özel sektöre, özellikle sanayie geniş yer vermektedir. Program, hemen sosyalizmi inşa amacını da taşımamaktadır. Sosyalizmi inşa, çok daha geniş bir sosyalistirmeyi ve derin ideolojik ve kültürel dönüşümleri gerektirir. Bahis konusu olan, alışılmış kapitalist gelişmeyi reddederek bağımsız millî bir ekonominin yaratılması yolunda alternatif getirmektedir. Bu eslieme hemen sosyalizmi inşa amacını gütmekle beraber, sosyalizmin inşasına elverişli şartları yaratacaktır.

MİLLÎ DEMOKRASİ

Böyle bir program etrafında halkın bütün ilerici tabakalarını, tekelci olmayan millî burjuvazinin büyük bir kısmı da dahil, toplamak mümkün görülmektedir. Bu ilerici güçler, mevcut burjuva demokrasisini, millî bir demokrasi hâline getirmeye çalışacaklardır. Millî demokrasi, burjuva demokrasisinden farklıdır. Zira bu tip demokraside, millî burjuvazinin egemenliği kesindir. Millî demokrasi sosyalist demokraside değildir. Zira bu tip demokraside de işçi sınıfı egemen durumdadır. Diktatörlük ve despotizm metodlarını reddeden millî demokrasi, toplumun antiemperyalist ve antifeodal bütün güçlerini temsil eden bir karma tiptir. Yalnız o, halkın ve halk örgütlerinin, hükümet politikalarının tesbitine ve sosyal dönüşümlerin gerçekleştirilmesine aktif şekilde katılmasını sağlayarak, emekçilerin gittikçe güçlenmesine yol açar. Burjuva demokrasisinde, kuvvet ilişkileri burjuva yararına işler. Millî demokraside emekçiler, iktidarı njilli burjuvazi ile paylaşmakla beraber, kuvvet ilişkileri emekçiler yararına değişir. Bunun içindir ki bu tip bir devlet, kapitalist olmayan gelişmeyi yürütecek güçtedir.

Parlamanter rejimde, halk kütleleri genellikle pasiftir. Bu pasif tutum, para gücünün parlamentoya kolaylıkla hâkim olmasına yol açar. Millî demokraside parlamento geniş kütlelerin seferber olması ve bütün demokratik haklardan yararlanarak güçlü bir baskı grubu teşkil etmesi sayesinde, halkın iradesini yansıtır ve böylece ekonomik, sosyal ve idarî yapıda köklü dönüşümlerin aracı haline gelir.

Sosyalistlerin demokratik mücadelelerinin iki vechesi olacaktır: Millî ve sınıflı vecheler. Bunlardan ilki millî egemenliği kuvvetlendirmek, ekonomik bağımsızlığa ulaşmak,

geniş bir millî rönesansı gerçekleştirmek, her türlü gerilik şeklini ve feodal eşitsizliği kaldırmak için mücadeledir. İkinci, kapitalizmi teşhir etmek ve kapitalist gelişme yolunun bütün sakıncalarını ortaya koymak, burjuvazinin millî amaçlarla çatışan sınıf çıkarlarını gözler önüne sermek, işçilerin ve işçi - köylü ittifakının toplumdaki rolünü güçlendirmek ve yerli - yabancı tekelin gücünü kırmak yolunda gösterilecek çabalardan ibarettir.

İlk plânda önemli mesele, tekelci ve kökü dışarıda burjuvazinin tecrit edilerek, bütün milliyetçi güçlerin bağımsız millî bir ekonomi kurulması yolunda bir araya getirilmesidir. Unutmamak gerekir ki, emperyalist ülkeler ve onlara bağlı yerli burjuvazi, milliyetçi güçleri bölmeye, parçalamaya ve antiemperyalist güçlerin en aktif unsurlarını tecrit etmeye çalışacaklardır. Bu tehlike, antiemperyalist güçlerin en bilinçli unsurlarının mevcut kuvvet ilişkilerini iyi ölçebilmesi, en uygun sloganların ortaya atılabilmesi sayesinde önlenebilir. Nihayet unutmamak gerekir ki, burjuvazinin saflarında bir farklılaşma yaratarak, tekelci ve kökü dışarıda burjuvazinin tecrit edilmesi ve geniş bir milliyetçi koalisyonunun teşkili, ancak mücadele içinde soğukkanlı ve sabırlı bir çalışmayla gerçekleştirebilir. Bu geniş hareket sağlandıktan da, koalisyonun burjuva kanadı, demokratik reformların gerçekleştirilmesinde tereddüt ve endişe gösterebilecek çelişmeler ortaya çıkabilecektir. Bu çelişmeler, halk kütlelerinin her an güçlü bir baskı grubu halinde ağırlıklarını hissettirmeleri suretiyle yenilebilir.

Kapitalist olmayan gelişme ve millî demokrasi devleti, özgür bir köylü ve güçlü bir işçi sınıfı yaratacak ve ekonomik bağımsızlığı gerçekleştirecektir. Böylece sosyalizmin inşasına geçiş için gerekli şartlar hazırlanmış olacaktır.

Bu yol Atatürk'ün büyük bir sezisiz bulduğu halkçı, devletçi, devrimci ve milliyetçi kalkınma yoludur. Ne var ki bu ilkeler, ciddi bir şekilde uygulanmamıştır. Siyasi bağımsızlık kazanıldıktan sonra, Atatürk'ün etrafındaki kadro, onun ısrarla üzerinde durduğu ekonomik bağımsızlığın, millî bir kapitalizm yaratmak suretiyle gerçekleştirebileceği düşüncesine kapılmıştır. Devletçilik ancak 1933'ten sonra ve birkaç yıl uygulanabilmiş ve halkçı bir zihniyete yürütülmediği için bürokratik nitelikte kalmıştır. Toprak reformu zorunluğu çok geç hatırlanmıştır. Kısa ve sistemsiz devletçilik uygulaması, genellikle kapitalizmi geliştirme aracı olmuştur. Devlet eliyle geliştirilen kapitalist sınıf ise, toprak ağalarıyla ittifak halinde, kendini ilk fırsatta milletlerarası kapitalizmin kucağına atmıştır. Bugün Türkiye kurtuluş savaşından önceki dönemde olduğu gibi, ekonomik bağımsızlığını tamamen yitirmiştir. Ekonomik bağımsızlıktan yoksun bir siyasi bağımsızlık, fazla bir anlam taşımamaktadır. Bu bağımlı durumda, 40 küsur yıl önce tamamlanamız gereken toprak reformunu gerçekleştirmek ve ciddi bir sanayileşmeye girişmek vatanlarımızdan yoksunuz. Ekonomi politikamızı bizim yerimize yabancılar çizmektedir. Bu utanç verici tabloya rağmen, Atatürk milliyetçiliği canlıdır ve Atatürk büyük sezisizle kurtuluş yolunu göstermiştir: Halkçı, devletçi devrimci ve milliyetçi bir politika.

Millî Kurtuluş Savaşını bizden çok sonra yapan ülkeler, bugün ilk defa Atatürk Türkiyesinin ortaya attığı bu politikayı, becerebildikleri ölçüde uygulamaya çalışmaktadır. Bu ülkelere çok daha geniş imkânlarla sahip bulunan Türkiyemiz, dün uygulayamadığımız Atatürk politikasını, bugün bütün az gelişmiş ülkelere örnek olacak şekilde ve demokratik düzen içinde uygulayabilecek eğerdedir. Bugün bütün milliyetçilerin ilk meselesi, Atatürkçü bir politikayla ekonomik bağımsızlığın gerçekleştirilmesi olmalıdır. Sosyalizm, ekonomik bağımsızlığın mantıklı sonucunu teşkil edecektir.

